

UIT DE VERTREK-SERIE VAN MARELLE BOERSMA

SVEA ERSSON

Hej Denemarken

een
VERTREK
thriller

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Utrecht, 4 juni 1991 22.35 uur

De houten zolen van Hilda's Zweedse klompen maken een klepperend geluid als ze met hoge snelheid de traptreden af rent. Angst balt zich samen in haar buik. Wordt ze gevolgd? Ze probeert over haar schouder omhoog te kijken en mist prompt een tree, waardoor ze struikelt en op handen en knieën belandt. Hijgend blijft ze even zo zitten, haar oren gespist. Hoort ze iets? Nee, het lijkt erop dat hij haar niet achterna komt. Een beetje gerustgesteld staat ze op en ze trekt haar uniform recht. Het smetteloze wit is bezoedeld op de plekken waar zijn handen haar hebben vastgegrepen. De smeerlap! Ze heeft hem al een paar keer tijdens de nachtdienst naar haar zien loeren, maar hier was ze niet op voorbereid. Het schokt haar dat een arts zo iets in zijn hoofd haalt en ze weet dat ze zich binnen de muren van het MCMN, het ziekenhuis waar ze werkt, nooit meer veilig zal voelen. Tranen wellen op. Ze volgde de opleiding tot verpleegkundige met zoveel plezier – en dat heeft hij nu helemaal verpest. Met de punt van haar uniform veegt ze een ontsnapte traan weg. Langzaam vervolgt ze haar weg naar beneden. Wanneer ze langs de toegangsdeur naar de eerste verdieping loopt, vliegt deze open. Haar hartslag verdubbelt als ze ziet wie er het trappenhuis in komt. Met twee passen is hij bij haar, grijpt haar beet en duwt haar achteruit de hoek in. 'Zo,' zegt hij als hij vlak voor haar staat, een wellustige grijns om zijn lippen, 'jij dacht zeker dat ik je zomaar liet gaan?' Tot haar afschuw ritst hij zijn gulp open. Vlug sluit ze haar ogen om

maar niets te hoeven zien. ‘Wij gaan samen eens wat lol beleven,’ zegt zijn stem vlak bij haar oor. ‘En je vertelt niemand hierover, anders kun je je verdere carrière wel vergeten. Iedere arts heeft het over jou als “die hitsige zuster”, dus er zal toch geen collega geloven dat je het niet zelf wilde.’

Een rilling golft over Hilda’s rug. Het is zijn woord tegen het hare, en zij weet ook wel wie geloofd zal worden. Zijn mond op haar lippen smooit haar eventuele protest. Machteloos voelt ze zijn vingers over de huid van haar dijen omhoogkruipen. Ze weet nu al dat ze de gevolgen van deze avond de rest van haar leven bij zich zal dragen.

1

Een onverwachte hand op mijn schouder bezorgt me een schokje in mijn lijf. Door het volume van mijn oortjes heb ik niet gehoord dat iemand me van achteren naderde. Wanneer ik me omdraai, zie ik een collega van mijn vriend staan. Ik heb hem een keer ontmoet toen ik Robin van zijn werk ophaalde en weet dat hij Dennis heet, maar echt kennen doe ik hem niet.

‘Hi,’ zeg ik, nogal schaapachtig. Dennis knikt me toe, maar zegt niets. ‘Ben je vrij vandaag?’ vraag ik daarom maar.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee,’ zegt hij dan, ‘ik was bij een klant en ben nu weer op weg naar de zaak.’

Zijn hand maakt een gebaar in de richting van het bedrijventerrein waar *Spa4U* zijn onderkomen heeft. Robin en Dennis verkopen de luxe whirlpoolbaden waarin het bedrijf gespecialiseerd is. Er valt opnieuw een stilte en ongedurig verplaats ik mijn gewicht naar mijn andere been. ‘Nou, ik hoop dat je goede zaken hebt gedaan. Doe Robin de groeten van me; ik moet weer verder.’

‘Hoe gaat het eigenlijk met Robin?’ vraagt hij dan.

‘Goed. Maar dat moet jij toch weten? Je zit vier dagen per week tegenover hem.’

Dennis kijkt me bedachtzaam aan. ‘Ja, dat is zo. Hij is in ieder geval lekker sportief bezig de laatste tijd.’

‘Zeker, hij traint echt keihard.’

Onverwacht begint Dennis te lachen. Niet zomaar een beetje, nee, hij schatert het uit. ‘Tot ziens, Merel,’ zegt hij als hij is uitgelachen en hij draait zich om.

Terwijl ik hem nastaar hoor ik hem nog steeds grinniken.

Lacht hij Robin nou uit vanwege zijn veelvuldige sportschoolbezoek? Het zou hem anders geen kwaad doen om ook wat meer te bewegen, hij heeft een dikke pens gekregen sinds die keer dat ik hem zag. Ach, wat boeit het. Ik haal mijn schouders op en loop door. Het is waar dat Robin de afgelopen maanden heel wat uren in de sportschool heeft doorgebracht.

Hij is ermee begonnen nadat zijn vader te horen had gekregen dat hij ongeneeslijk ziek was. Een wake-upcall had hij het genoemd. ‘Vanaf nu ga ik meer dan goed voor mijn lichaam zorgen.’ Mijn tegenwerping dat iedereen ziek kan worden, werd weggewuifd. ‘Natuurlijk kan dat, maar ik wil mezelf niet hoeven verwijten dat ik meer aandacht aan mijn gezondheid had moeten besteden. Ik ga ervoor zorgen dat ik topfit word!’

Hij houdt woord en is minimaal vier keer per week in het fitnesscentrum te vinden. Zijn harde werken wordt steeds beter zichtbaar en tegenwoordig voel ik stevige spieren wanneer mijn vingers hun weg vinden over zijn buik en zijn borstkas. Niet bepaald onaangenaam, moet ik zeggen, en waarschijnlijk is Dennis gewoon jaloers.

‘Ik kwam Dennis vanmiddag tegen,’ zeg ik ’s avonds. We zitten tegenover elkaar aan de eettafel en ik heb net mijn bord vol macaroni geschept. ‘Hij herkende me blijkaar.’

‘O?’ Robin fronst zijn wenkbrauwen. ‘Dan heb je vast indruk op hem gemaakt. Hij heeft je maar één keer gezien, toch?’

‘Ja, toen ik jou kwam ophalen. En hij zag me vandaag nog op de rug ook. Ach ja,’ ik trek een komisch bedoeld gezicht, ‘één blik op mij en je vergeet me nooit meer.’

Robin grijnst. ‘Je bent dan ook behoorlijk onweerstaanbaar.’

Wanneer ik een halfuur later de vaatwasser inruim, komt Robin in zijn sportkleren de keuken in lopen. ‘Ga je nu alweer weg?’

‘Hoezo?’ Zijn gezicht krijgt een afwerende uitdrukking. ‘Ik ga alleen maar een uurtje trainen.’

‘Maar je hebt net gegeten, straks krijg je last van je maag.’

‘Jemig, en daar maak jij je druk over? Waarom zeg je het niet gewoon als je wilt dat ik thuisblijf?’ Ik zie een spiertje bij zijn kaak trillen.

‘Nee hoor, ga gerust je gang.’ Ik wuif nonchalant in de richting van de deur en buig me weer over de afwasmachine. Zonder nog iets te zeggen, verdwijnt Robin naar de hal. Pas als de voordeur met een harde klap achter hem sluit, kom ik overeind. Mijn onderrug doet pijn van het voorovergebogen staan en ik bijt op mijn lip. Voelde hij zich nou aangevallen? Hij is de laatste tijd vaker snel geïrriteerd door dingen die hem vroeger onverschillig lieten. Niet dat ik hem niet begriep. Zijn vader is nog maar kortgeleden overleden en Robin heeft het daar nog erg moeilijk mee. Het is ook niet niks om iemand van wie je houdt binnen een halfjaar te moeten verliezen. Bovendien was het al het tweede grote verdriet waarmee hij in zijn leven te maken kreeg, want zijn moeder is gestorven toen hij nog maar elf was. Zijn vader en hij zijn daarna erg naar elkaar toe gegroeid en ze deden heel veel samen, wat het gemis extra groot maakt.

Met een kop thee op het tafeltje naast me en in mijn hand mijn e-reader ga ik op de bank liggen. Ik open het bestand van een nieuw boek, *Ciao Sicilia*, een Vertrekthriller over een vrouw die naar Sicilië verkast. Naar het buitenland verhuizen, dat lijkt me zo spannend. Verwachtingsvol begin ik dus te lezen en al na één bladzijde slokt het verhaal me helemaal op. Ik ben dan ook verbaasd dat het al halfelf is als ik opsta om wat te drinken te halen. Door het keukenraam kijk ik de straat in om te zien of Robin er al aan komt. Hij is wel erg laat vandaag. Overdrijft hij dat sporten niet een beetje? Hoe dan ook, ik ga mijn rust pakken, want morgen wacht me een spannende dag op het werk.

Voor mijn gevoel slaap ik al uren als Robin het dekbed omhoogtilt en eronder kruipt. Zijn koude hand op mijn heup zorgt voor een definitieve terugkeer uit dromenland. ‘Sorry dat ik vanavond zo kribbig reageerde,’ hoor ik hem fluisteren. ‘Soms ben ik

iets te fanatiek in het sporten. Maar ik wil gewoon niet dat mij hetzelfde overkomt als mijn vader.’

Ik was van plan me slapende te houden, maar bij de laatste woorden draai ik me naar hem toe en druk een kus op zijn mond. ‘Dat weet ik toch en het geeft niets. Ga maar lekker slapen.’

De zon piept net tussen de wolken door als ik om kwart voor negen op mijn fiets stap om naar mijn werk te gaan. In mijn buik is een lichte kriebel voelbaar. Ik ben een halfjaar geleden in deze baan begonnen en heb vandaag mijn eerste functioneringsgesprek. Het winkelcentrum ligt een goede kilometer verderop en even later zet ik het reclamebord buiten, zodat ik precies om negen uur de winkeldeur opendoe. Het gaat de laatste tijd slecht met de speelgoedwinkels, maar die van ons draait nog steeds verbluffend goed. Waarschijnlijk komt dat doordat we ons onderscheiden met de verkoop van mooi houten speelgoed en een groot assortiment Lego. Klanten uit de hele regio en van ver daarbuiten komen speciaal naar ons toe. Ik plaats de levensgrote pop van Legoblokjes naast de ingang en aai hem even liefkozend over zijn bol. Het is half oktober en de drukste tijd van het jaar, met het sinterklaasfeest en Kerstmis in het vooruitzicht, is aangebroken. Algauw druppelen de eerste klanten binnen, waarna de uren voorbijvliegen. Als mijn collega me om twaalf uur komt assisteren, heb ik niet eens een kop koffie kunnen drinken. Het gesprek is een uur later gepland en ik voel dat de zenuwen mijn maag binnensluipen, waardoor ik de lunch ook maar aan me voorbij laat gaan. Om één uur is er echter geen ontkomen meer aan en klop ik op de deur van het kantoortje van meneer Meier, de eigenaar van de winkel.

‘Zo, Merel, ons eerste functioneringsgesprek sinds je hier in dienst bent gekomen.’ Van over de rand van zijn leesbril kijkt meneer Meier me goedmoedig aan. ‘Hoe bevalt het je hier?’

Ik zeg dat ik het erg naar mijn zin heb, dat ik het leuk vind om de klanten te helpen en dat de samenwerking met mijn collega’s prima is.

Hij knikt. ‘Ik heb wat rondgevraagd en krijg ook positieve berichten over jou te horen. Dat bevestigt de indruk die ik zelf van je heb. Je bent een goede kracht op wie ik eigenlijk niets heb aan te merken.’ Zijn waarderende woorden laten mijn wangen gloeien. Hij schraapt zijn keel. ‘Helaas is het zo dat de situatie zoals die nu is niet zo kan blijven.’

Wat? Nee! De blijdschap die ik net nog voelde, stroomt uit me weg. Opeens prikken de tranen achter mijn ogen. Moet ik hier nu alweer vertrekken?

‘Ik ben natuurlijk al wat ouder,’ gaat de eigenaar verder, ‘en mijn gezondheid laat me in de steek.’

‘Wat vervelend voor u,’ weet ik eruit te persen.

‘Ik denk er daarom over een flinke stap terug te doen en de dagelijkse leiding over te dragen.’

Ik knik routinematig en luister nauwelijks. Mijn gedachten slaan meteen op hol. Waar kan ik hierna terecht? Zal ik een baan in een andere branche kunnen vinden? Er sluiten zoveel winkels de laatste tijd. Zit er nog toekomst in de retail of kan ik maar beter proberen terug te keren naar mijn oude vakgebied? Bij de gedachte weer als directieassistent aan de slag te moeten gaan, vliegt de paniek me bijna aan.

‘Zou je daarvoor voelen?’ Met een verwachtingsvolle blik in de ogen nu neemt meneer Meier me op.

‘Eh, sorry, ik heb u even niet gevolgd.’

Zijn lippen krullen zich tot een glimlach. ‘Ik vroeg of jij ervoor voelt de dagelijkse leiding van de winkel op je te nemen, zodat ik wat meer op de achtergrond kan blijven.’

Ik knipper ongelovig met mijn ogen. ‘Ik? U wilt mij daarvoor? Maar ik werk hier net, de anderen zijn er al veel langer.’

‘Dat klopt, maar in jou heb ik alle vertrouwen. Denk er rustig over na, je hoeft niet meteen “ja” te zeggen.’

Ergens onder mijn middenrif voel ik een kleine explosie van geluk. Het liefst was ik meneer Meier om zijn hals gevlogen, maar ik weet me te beheersen. Laat ik het maar eerst met Robin

bespreken voor ik de baan aanvaard. We spreken af dat de eigenaar een voorstel op papier zet waarop ik deze week nog zal reageren.

Zo licht als een veertje dans ik bijna het kantoor uit. Dan bedenk ik dat ik nog niet wil dat mijn collega's van iets weten en ik plooi mijn gezicht tot een hopelijk neutrale stand, terwijl het binnen in me zingt.

Een halfuur voor sluitingstijd stuurt Robin me een whatsappje.

Liefje, je hoeft straks niet te koken, ik neem je mee uit eten. Heb iets te vieren.

O? Ik bedwing de neiging om terug te appen dat hetzelfde voor mij geldt. Om klokslag zes uur sluit ik af en haast me naar huis. Na een vlugge douche kleeft ik me om in een jurk die ik pas heb gekocht en maak me licht op. Niet veel later hoor ik de sleutel in het slot. Robin komt binnen.

‘Wat zie je er mooi uit,’ zegt hij, nadat hij me een kus heeft gegeven. ‘Ik fris me ook snel even op, dan kunnen we daarna gaan.’

Als hij tien minuten later in zijn boxer de badkamer uit komt valt me nog eens op hoe breed hij de laatste tijd is geworden. ‘Hunk,’ zeg ik en ik steek mijn hand tussen het elastiek.

‘O nee,’ zegt hij met een lach, ‘hier hebben we nu echt geen tijd voor, we worden om zeven uur verwacht.’

Robin heeft bij een veel duurder restaurant gereserveerd dan de eetcafés waar we meestal heen gaan en ik neem me voor volop van ons dinertje te genieten. Bij de ingang worden we formeel maar hartelijk begroet. We schuiven eerst aan de bar aan voor een drankje en toosten op – ja, op wat eigenlijk? Vragend kijk ik Robin aan. ‘Straks,’ zegt hij, ‘in ieder geval: op de toekomst.’ We klinken met onze glazen en kletsen ontspannen wat tot de ober meldt dat onze tafel gereed is.

Als we aan het voorgerecht zitten, kan ik mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. ‘Nou, vertel! Wat heb je voor nieuws?’

Robin steekt zijn hand uit en legt hem over die van mij. ‘Zoals

je weet, gaat het de laatste tijd erg goed met Spa4U. We zijn volop aan het uitbreiden en nieuwe afzetmarkten aan het aanboren.' Zijn ogen glanzen. Hij kan ook promotie maken, schiet het door me heen, wat een toeval! Ik knik, maar zeg niets. 'Recent is er een vestiging in Duitsland geopend en nu willen we verder noordwaarts oprukken, naar Scandinavië. Te beginnen met Denemarken.'

'Wat een mooie ontwikkeling,' zeg ik en ik neem nog een slokje van mijn witte wijn.

'In Denemarken heb je heel veel vrijstaande woningen waar onze spa's prima bij zouden passen. Wat je nu vaak hebt zijn bubbelbaden in de huizen, maar we willen de Denen, en de toeristen natuurlijk, graag buiten laten genieten.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. 'Leent het land zich daarvoor? Het is er toch best wel vaak koud en regenachtig?'

'Dat klopt, maar de zomeravonden zijn lang en het kan er echt ook flink warm zijn tegenwoordig. Bovendien hebben we een innovatie doorgevoerd die onze spa's ook aantrekkelijk maakt voor landen met een wat minder warm klimaat.'

'Nu klink je als een echte verkoper,' zeg ik met een grijns.

Robin grijnst terug. 'Ik zal mijn verkooptalent hard nodig hebben. De leiding van Spa4U Nederland heeft namelijk gevraagd of ik de Deense vestiging wil gaan opzetten.'

'Zo hé, dat is goed nieuws.' Ik buig me over de tafel heen en druk een kus op zijn lippen. 'Gefeliciteerd schatje, dat lijkt me een geweldige uitdaging. Maar dan zul je dus vaak op en neer naar Denemarken moeten?' De gedachte dat ik veel meer alleen zal zijn staat me niet echt aan, maar ik besluit er niet negatief over te doen. Niets zo erg als een zeurende vrouw thuis. En bovendien zal ik als filiaalleidster zelf ook weleens langer moeten werken. 'Niet dat ik dat erg vind, hoor. Ik gun je deze kans van harte.'

Robin kijkt me verbaasd aan. 'Eh, Merel? Ik geloof dat je het niet goed begrijpt. Ik ga de Deense vestiging niet vanuit Nederland opzetten; het is de bedoeling dat ik me in Denemarken vestig. Dat wij daar gaan wonen.'

Zijn woorden landen in mijn maag als stenen in een vijver en zinken er diep in weg. Mijn mond valt open, terwijl in mijn hoofd de gedachten over elkaar heen buitelen. Weg uit Nederland, naar Denemarken, en ik dan? Hoe moet het met mijn promotie? ‘Maar... maar ik ben vandaag gevraagd om de dagelijkse leiding van de speelgoedzaak over te nemen,’ zeg ik verbouwereerd. ‘Ik kan ook promotie maken!’

Robins gezicht betreft. ‘Oei, daar is dit niet het juiste moment voor. Dat van mij gaat natuurlijk voor.’

Even ben ik stil om goed door te laten dringen wat hij nu eigenlijk zegt en dan ontplof ik. ‘Hoezo? Waarom staat het al vast dat jouw promotiekans belangrijker is dan die van mij? Wie zegt dat ik met jou meega?’

‘Je bent mijn vriendin; natuurlijk ga je mee.’ Het klinkt kortaf.

‘Jij bent mijn vriend; natuurlijk steun je mij,’ zeg ik met dezelfde intonatie.

‘Kom op, Merel. Je gaat hier toch niet serieus een punt van maken? Dit is een geweldige kans voor ons.’

Ik sla mijn armen stuurs over elkaar. ‘Voor jou misschien, voor mij ligt dat anders. Wat moet ik daar doen? Als het nou nog een aantrekkelijk land was, maar Denemarken is koud en nat, dat gaf je net zelf toe.’

‘Alsof het in Nederland altijd stralend weer is. Ik snap dat het je overvalt, het was voor mij ook een verrassing.’

‘Kan Dennis er niet heen gaan?’ Laat Dennis met zijn dikke pens lekker naar Denemarken op bonjouren.

Robin schudt zijn hoofd. ‘Het management wil dat ik het doe.’ Zijn ogen boren zich in die van mij, ongetwijfeld in de hoop daar een vleugje meegaandheid te vinden.

‘En mijn baas geeft de voorkeur aan mij.’

Hij slaakt een diepe zucht. ‘Je kunt er een wedstrijd van maken, maar weet dat de uitslag al bekend is. Ik ga naar Denemarken en ik verwacht van jou dat je meegaat.’

‘Dat slaat toch nergens op? Je kunt niet zo’n belangrijke be-

slissing nemen zonder die eerst met mij te overleggen. Als jij dit een normale manier van doen vindt, moeten we onze relatie nog maar eens goed overdenken,' zeg ik mompelend en met neergeslagen blik. Ik haat confrontaties, maar het is echt van de gekke dat hij mij niet naar mijn mening heeft gevraagd.

'Dat meen je niet!' Robin grijpt opnieuw mijn hand vast en kijkt me oprecht geschokt aan.

Ik staar terug zonder te knippen. 'Toch wel.'

'Dit had ik nooit verwacht. Ik dacht dat... Nou ja, het was naïef wat ik dacht, dat is me nu wel duidelijk.' Plotseling glimlacht hij. 'Ik had geen idee dat je zo'n carrièretijger bent.'

Opgelucht omdat hij weer wat inbindt, zeg ik: 'Er is nog wel meer dat jij niet weet.'

De ober arriveert met het hoofdgerecht en de volgende minuten eten we zwijgend.

'Hm, de zalm is echt heerlijk.'

'Mijn biefstuk is ook verrukkelijk, proef maar.' Ik snijd een stukje vlees af en prik het aan mijn vork.

'Lekker zeg. Nu jij.' Hij beweegt zijn vork in de richting van mijn mond, maar voor ik een hap kan nemen, laat hij hem vallen. Het bestek landt in de cognacsaus en de spetters vliegen in het rond, waarbij mijn jurk niet wordt gespaard.

'Wat doe je? Wat is er aan de hand?' sis ik hem toe.

Robin is bleek geworden en zijn blik is gefixeerd op iets of iemand achter mij. Zijn hand hangt nu werkeloos in de lucht en dat ziet er zo dwaas uit dat ik er bijna om moet lachen. Maar iets in zijn gezichtsuitdrukking verontrust me zo dat ik me omdraai om erachter te komen wat zich daar bevindt. Het eerste wat ik registreer is de omvang van de man die op nog geen meter bij me vandaan staat. Ik geloof niet dat ik ooit eerder iemand zag met zulke gespierde armen. Zijn colbert spant gevaarlijk om zijn biceps en lijkt ieder moment te kunnen knappen. Hij doet me een beetje aan de Hulk van vroeger denken, zij het dat deze man veel aangener is om naar te kijken – en groen is hij ook niet.

‘Dag Robin,’ zegt hij met een hoge stem die totaal niet bij zijn uiterlijk past. ‘Zit je lekker te eten met je meissie?’ Hij komt naast me staan en steekt een vereelte hand uit. ‘Hoe heet je, schoonheid?’

‘Merel van Os.’

Er verschijnt een geamuseerde trek om zijn mond. ‘Robin en Merel, twee vogels die samen een nestje vormen, wat leuk. Ik heet trouwens Jacko.’ Hij loopt direct door naar Robin en gaat achter hem staan. Jacko’s enorme handen dalen neer op Robins schouders en ik zie dat hij de monnikskapspier beetpakt en er flink in knijpt. Robin hapt naar adem en stoot de lucht vervolgens met een scherp gesis uit, terwijl alle kleur opnieuw uit zijn gezicht trekt. ‘Doe maar duur. Lekker hoor, als je je dat kunt veroorloven.’ Jacko knijpt zijn ogen tot spleetjes en hij maakt zich extra breed. Zijn houding vormt zo’n contrast met zijn amicale toon dat ik het er warm van krijg. Ik ben getuige van iets wat me vooralsnog ontgaat.

‘Loop je even met me mee?’ brengt Robin met ook al zo’n hoge stem uit.

‘Goed hoor, wat jij wilt. Dag schoonheid, geniet van je maal en je mannetje. Ben je blij met zijn spieren?’

Jacko wacht mijn antwoord niet af en beent met grote passen voor Robin het restaurant uit. Jakkas, wat een griezel. Als de sportschool bevolkt wordt door dit soort types, begrijp ik niet goed dat Robin er zoveel tijd doorbrengt. Met mijn servet probeer ik eerst de vlek van mijn jurk te poetsen en loop dan naar de toiletten om het daar met water en zeep te proberen. Wanneer ik het herentoilet passeer, klinken van daaruit luide stemmen.

‘Denk je dat, wijsneus? Nou je gaat er snel genoeg achter komen. Dit pik ik natuurlijk niet!’

Mijn hart begint als vanzelf sneller te kloppen en opnieuw breekt het zweet me uit.

‘Ach, teringlijzer, hou toch je kop,’ pareert Robin. ‘Ik laat me niet bang maken.’

‘Natuurlijk niet, zo’n stoere jongen als jij kan iedereen aan, niet? Nou, wacht maar af, je zult het binnenkort wel gaan merken.’ Ik kan niet verstaan of Robin iets terugzegt; het geluid van de blower die wordt ingeschakeld overstemt alles.

De vlek kan me op dit moment even gestolen worden. Met een pirouette op mijn hakken maak ik rechtsomkeert en loop terug naar onze tafel, waar ik doelloos wat in mijn inmiddels koud geworden vlees ga zitten prikken. Robin zal zo toch wel terugkomen? Ik staar naar mijn horloge en zie de minuten verstrijken. Net als ik het niet langer uithoud en op wil staan, komt hij het restaurant weer binnen.

‘Zullen we gaan?’ zegt hij wanneer hij naast me staat.

‘Nu al? We hebben het hoofdgerecht nog niet eens op.’

‘Ach,’ hij haalt zijn schouders op, ‘de lol is er voor mij af na de ontmoeting met die lul van een Jacko.’

‘Wat is dat voor iemand? Hij komt behoorlijk intimiderend over.’

‘Een pitbull die wel blaft, maar nooit bijt. Denkt dat hij macht over mensen heeft omdat hij zo gespierd is. Laten we maar gaan, de avond was toch al een fiasco voor hij binnenkwam.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Ja, en door wie kwam dat?’ Teleurgesteld sta ik op om mijn jas te pakken, terwijl Robin naar de bar loopt om af te rekenen. Ik kijk hem na. Wat is er vanavond met hem aan de hand? Dat hij niet eerlijk is, zoveel is me wel duidelijk. Want waarom giert de angst hoorbaar door zijn keel als hij zich niet bang laat maken?